

- 3) W przypadku, gdy konieczne jest rozstrzygnięcie w przedmiocie nieuczciwego charakteru warunków umownych wymienionych w załączniku do dyrektywy [93/13] w świetle kryteriów określonych w art. 3 ust. 1 tej dyrektywy, czy spełnia wymóg sformułowania prostym i zrozumiałym językiem, ustanowiony w art. 5 wspomnianej dyrektywy, warunek umowny mający wpływ na decyzje konsumenta związane z wykonaniem umowy, rozstrzygnięciem sporów z kredytodawcą na drodze sądowej lub pozasądowej albo wykonaniem praw, który, mimo iż jest gramatycznie jasno sformułowany, wywołuje skutki prawne możliwe do ustalenia tylko poprzez wykładnię przepisów krajowych, dla których brak było jednolitego orzecznictwa w momencie zawarcia umowy i orzecznictwo to nie powstało w kolejnych latach?
- 4) Czy wykładni ust. 1 lit. m) załącznika do dyrektywy [93/13] należy dokonywać w ten sposób, że warunek umowny niezgodniony indywidualnie może być nieuczciwy również w przypadku, gdy upoważnia on stronę zawierającą umowę z konsumentem do jednostronnego ustalenia, czy świadczenie konsumenta jest zgodne z postanowieniami umowy, oraz gdy konsument oświadcza, że jest nim związany nawet zanim strony umowy wykonają jakiegokolwiek świadczenie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 grudnia 2017 r. w sprawie T-120/16, Tulliallan Burlington Ltd/ Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 22 lutego 2018 r. przez Tulliallan Burlington Ltd

(Sprawa C-155/18 P)

(2018/C 240/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Tulliallan Burlington Ltd (przedstawiciel: A. Norris, barrister)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Burlington Fashion GmbH

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu, w którym oddalono skargę Tulliallan Burlington Ltd (TBL) na decyzję Izby Odwoławczej;
- stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej lub, tytułem żądania ewentualnego, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej i Burlington Fashion GmbH kosztami poniesionymi przez TBL w związku z tym odwołaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie (zwana dalej „TBL”) wnosi odwołanie od wyroku Sądu na tej podstawie, iż Sąd naruszył prawo w następujący sposób:

1°) Zarzuty dotyczące naruszenia art. 8 ust. 5 rozporządzenia 2017/1001 ⁽¹⁾

- a) Sąd naruszył prawo nie dokonując żadnego ustalenia w odniesieniu do „związku”;

- b) następnie Sąd niesłusznie stwierdził, że TBL nie dostarczyła wystarczających dowodów na okoliczność działania na szkodę charakteru odróżniającego lub czerpania nienależnej korzyści;
- c) dochodząc do wniosku, że nie dostarczono wystarczających dowodów, Sąd naruszył prawo (i) ustanawiając wymogi prawne na zbyt wysokim poziomie (ii) nie uwzględniając stosownych dowodów;
- d) faktycznie jedynym wnioskiem, do którego mógł dojść Sąd było działanie na szkodę charakteru odróżniającego i ponadto czerpanie nienależnej korzyści lub, ewentualnie, czerpanie nienależnej korzyści;
- e) Sąd niesłusznie oddalił argumenty TBL, że decyzja Izby Odwoławczej była obarczona błędem z uwagi na oczywiste nieuwzględnienie przedstawionych jej argumentów.

2°) Zarzuty dotyczące naruszenia art. 8 ust. 4 rozporządzenia 2017/1001

- a) Sąd odmówił ustalenia, że Izba Odwoławcza powinna była zażądać dodatkowych argumentów w przedmiocie art. 8 ust. 4 w okolicznościach, gdzie jedynym sposobem zagwarantowania sprawiedliwości proceduralnej byłoby wezwanie przez Izbę Odwoławczą do przedstawienia takich argumentów lub rozstrzygnięcie jedynie kwestii dotyczącej art. 8 ust. 5, a przekazanie kwestii dotyczącej art. 8 ust. 4 do ponownego rozpoznania przez Wydział Sprzeciwów. Sąd powinien był stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji;
- b) Sąd nie miał racji potwierdzając wniosek, do którego doszła Izba Odwoławcza, że TBL nie wykazała spełnienia przesłanek stosowania art. 8 ust. 4. Sąd powinien był stwierdzić, że Izba Odwoławcza dopuściła się błędu, stwierdzić nieważność ustaleń w przedmiocie art. 8 ust. 4 i zastąpić je swoim własnym ustaleniem stwierdzającym naruszenie art. 8 ust. 4.

Zarzuty dotyczące naruszenia art. 8 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001

- a) Sąd błędnie zastosował orzecznictwo wynikające ze sprawy Praktiker, gdyż w świetle orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości z dnia 11 października 2017 r., EUIPO/Cactus (C-501/15 P, EU:C:2017:750) orzecznictwo to nie ma zastosowania do wcześniejszych znaków towarowych;
- b) ponadto lub alternatywnie, Sąd błędnie zastosował orzecznictwo wynikające ze sprawy Praktiker, z uwagi na to, iż wyrok ten nie ma zastosowania do usług galerii handlowych;
- c) gdyby nawet wcześniejsze znaki towarowe TBL objęte były zakresem pojęcia „usług sprzedaży detalicznej” i wpisywały się w ramy orzecznictwa wynikającego ze sprawy Praktiker, Sąd nie miał racji interpretując to orzecznictwo jako koniecznie wykluczające stwierdzenie podobieństwa wprowadzającego w błąd;
- d) z uwagi na to, iż Sąd dopuścił się błędu w swoich ustaleniach w przedmiocie stosowania orzecznictwa wynikającego ze sprawy Praktiker, Sąd (i) nie dokonał oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd lub (ii) nie zlecił dokonania tej oceny Izbie Odwoławczej. W tych okolicznościach został on zmuszony do podjęcia jednego z tych kroków.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).